

ŽALIM KRVNIKA

Gorko sam, grozno plakao,
Silazio sam s uma —
Kroz dušu mi plamteo pakao
Iz poljskih gradova i šuma.
O Poljska, ti majko stara
Svih slovenskih plemena
Patnja mi tvoja srce para
Kolevko svih Slovena!

Kroz goru neprohodnu i noć najmračniju
Stazom koju su prokrčili tigrovi
Izišao sam uperenih očiju
Na reku što je kriju mutni bregovi.

Strah me je kao vetar trsku tresao
I ja sam dugo sam na vodi stojao
Sve dok u meni nemir nije prestao
I dok se najzad ničeg nisam bojao.

Umoran sedoh kraj reke na kamen
I strah je opet k'o tigar na me skočio,
Ponovo krv mi pek'o njegov plamen
Dok najzad iz nje nije se istočio.

I ridao sam, ridao,
I srce ovo kidao
Poljskim, pa jevrejskim mukama,
Pa srpskim, pa ruskim stradanjem,
I svojim slabim rukama,

Kletvama, psovka, jadanjem,
Hteo sam da se spasavam —
Bar bolom i bar nadanjem.

I kad sam tužan i premoren legao
Kraj vode široke, strah me opet napao,
I ja sam od njega i sebe begao
Sve dok na mene nije najzad kapao

Najblaži melem mira, lahor dirnuo
Dalekog daha svemirske dubine,
I kad je rekom i mojim srcem pirnuo,
Oslobođen sam ust'o pun tišine,
Bez straha ček'o na pojilu tigrova
Da prođe i noć predugačka ova.

A kad sam najzad usnuo,
Moj genije se nagao
Nad mene, blago me takao,
U magli sna sam ga začuo:
»Šta oplakuješ, pesniče,
»Koga to žališ, jadniče?
»Kakve te suze to guše?«

»Krvnika oplakujem —
»Nemačku žalim, moj duše!«